

«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι εν Σοί Παρθένε άχραντε»

του Σεβ. Μητροπολίτου
Μαρωνείας και Κομοτηνής
Παντελεήμονος
Κομοτηνή, 23 Αυγούστου 2024

Βλέποντας σεβαστοί πατέρες και αγαπητοί αδελφοί, το μέγα πλήθος να προσέρχεται στην πανσεβάσμια τούτη ιστορική μόνη, η οποία τιμά το θεομητορικό πρόσωπο εκτυπωμένο στην πολυτίμητη ιερά εικόνα της Φανερωμένης, δικαιούται κάποιος να αναρωτηθεί πολλά και διάφορα. Να σταχυολογήσω κάποια που διατρέχουν το νου μου, ίσως και τον δικό σας:

α. Ποια βαθιά ανάγκη, ποιος πόνος, ποια αγωνία στον αγώνα της ζωής συνέχει κάθε αδερφό ώστε να καταθέσει ενώπιον της θαυματουργού Φανερωμένης Θεοτόκου, την ελπίδα και την προσμονή της λύσης των βιοτικών του μεριμνών. Άλλωστε αυτό διατυπώνουμε ψαλμωδικά στον παρακλητικό Της κανόνα: **«εκύκλωσαν αι του βίου με ζάλαι, ώσπερ μέλισσαι κηρίον Παρθένε και την εμήν κατασχούσαι καρδίαν, κατατιτρώσκουσι βέλει των θλίψεων αλλ' εύροίμι σε βοηθόν, και διώκτην και ρύστην Πανάχραντε».**

β. Υπάρχουν και εκείνοι οι αδελφοί που καταθέτουν στην Παναγία μας αίτους ευχαριστηρίους για τις ευεργεσίες που προσφέρει διαρκώς στη ζωή τους. Και αυτό ψαλμωδούμε στον παρακλητικό Της κανόνα λέγοντας: **«εθαυμάστωσας όντως, νυν επ' εμοί Δέσποινα, τας ευεργεσίας σου Κόρη και τα ελέη σου· όθεν δοξάζω σε, και ανυμνώ και γεραίρω, την πολλήν και άμετρον κηδεμονίαν σου».**

Όλα αυτά είναι πολύ καλά. Συνιστούν δείγματα αγαθής ευλάβειας και περισσής ευσέβειας.

Όμως, αγαπητοί αδελφοί, εξακολουθεί να συνέχει την σκέψη μου να αναφερθώ απόψε προς εσάς σε σχέση με την παραδοχή του υμνογράφου του κανόνος της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ότι στο πρόσωπο της ταπεινής κόρης της Ναζαρέτ, της Μαριάμ, **«νενίκηνται της φύσεως οι όροι».**

Έχουν νικηθεί όσα οι άνθρωποι αντιλαμβάνονταν μέχρι την παρουσία της Μαρίας στο προσκήνιο της ιεράς ιστορίας, φυσικά. Ήδη από τον Ευαγγελισμό Της, τα θεωρούμενα **«φυσικά»**, επειδή ο Θεός το θέλησε, και ο άνθρωπος το αποδέχτηκε με εμπιστοσύνη προς το θέλημά Του, μεταποιούνται **«υπέρ φύσιν»**. Αλλά αυτό το **«υπέρ φύσιν»** είναι ουσιαστικά το **«φυσικόν»** του θεοειδούς ανθρώπου. Είναι αυτό, το οποίο

κατορθώνει κάθε πιστός και εκκλησιοποιημένος άνθρωπος. Ενταγμένος, δηλαδή, ουσιαστικά και οργανικά, όχι εθμικά και ανεπίγνωστα, στο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία Του.

Έτσι λοιπόν, στην Παναγία έχουν νικηθεί οι εξής όροι της φύσεως:

α. Η άσπορος σύλληψις, εκ Πνεύματος Αγίου, διεγκώνισε την φυσική οδό, την οποία ο ίδιος ο Πλάστης όρισε στο πλάσμα του για να αυξάνεται και να πληθύνεται το ανθρώπινο γένος και να κατακυριεύει Της γης.

β. Η ανήδονη, ανώδυνη και αναίμακτη γέννηση του Υιού και Λόγου του Θεού, μετά την οποία η κυρία Θεοτόκος διέμεινε άφθορος, δηλαδή Παρθένος, πιστοποιεί επίσης ότι **«όπου Θεός βούλεται, νικάται φύσεως τάξις»**. Η Εκκλησία, σε πείσμα κάθε αιρετικής είτε αιρετίζουσας προσέγγισης, ομολογεί την προ, κατά και μετά τόκον παρθενία της Παναχράντου Μαρίας.

γ. Αλλά και η ένδοξη Κοίμηση συντελείται υπέρ φύσιν. Γιατί **«τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γαρ ζωής μητέρα προς την ζωήν μετέστησεν ο μήτραν οικήσας αιειπάρθενον»**. Το θέλημα του Θεού ήταν να ενωθεί το όντως νεκρό σώμα με την αθάνατη ψυχή Της και η Παναγία να μεταστή στον ουρανό, υποδεικνύουσα την πορεία του ανθρώπινου γένους προς την κοινή ανάσταση. Την Ανάσταση που υποσχέθηκε και εγκαινίασε ο γενόμενος πρωτότοκος των νεκρών και τριήμερος αναστάς εκ τάφου κατά σάρκα Υιός Της. Συνεπώς, αγαπητοί μου αδελφοί, πέραν της ανθρώπινης ανάγκης να αναφερόμαστε για κάθε πόνο, αγωνία και στεναγμό στην Δέσποινα και Μητέρα του Λυτρωτού, είναι εξαιρετικά σημαντικό για την σωτηρία μας, να αναγνωρίζουμε όλες τις **«υπέρ φύσιν»** σφραγίδες με τις οποίες ανέδειξε ο Πανάγιος Θεός μας, την μητέρα του Υιού και Λόγου Του, Παναγία Θεοτόκο. Σε ένα κόσμο παχυλής υλικότητας και αυτοκαταστροφικής αμφισβήτησης είναι λυτρωτικό να ομολογούμε ορθοδόξως την Θεοτόκο ως αιειπάρθενο, ως περιέχουσα όλη την χάρη της Θεότητας, ως εκείνη η οποία ακριβώς επειδή παρεδρεύει στον θρόνο της Θεότητας, έτσι όπως περιγράψαμε, δεν γίνεται παρά να πρεσβεύει αδιαλείπτως για την σωτηρία της κληρονομιάς της, όλους εμάς, τα παιδιά της. Να παρακαλεί μητρικά για κάθε αναγκεμένο, απορημένο και στερημένο συνανθρώπινος στοργής και αντίληψης.

Για όλους εμάς η Παναγία είναι αυθεντικός εγγυητής και μεσίτρια προς τον φιλόανθρωπο Υιό, ώστε να μη χαθούμε από τα λάθη και τις αστοχίες μας, αλλά να καταστούμε στον κατάλληλο για τον καθένα μας καιρό, πολίτες και συμπολίτες της Βασιλείας του Θεού μας. Αμήν.